Procesul de învățământ – încadrare conceptuală

■ Definiție: principalul subsistem al sistemului de învățământ în cadrul căruia se realizează instruirea şi educarea elevilor şi studenților prin intermediul activităților proiectate, organizate şi dirijate de către cadrele didactice.

Dimensiuni ale procesului de învățământ

- □ Dimensiunea funcțională vizează finalitățile procesului de învățământ
- Dimensiunea structurală se referă la organizarea sistemului de instruire, prin utilizarea resurselor.
- □ Dimensiunea operațională face trimitere la desfăşurarea activității, la strategii didactice, modalități de evaluare etc.

Caracteristicile generale ale procesului de învățământ

- □ Interacțiunea profesor-elev
- Interdependența informativ-formativ
- Reglarea autoreglarea

Exerciții reflexive

Argumentați dimensiunile procesului de învățământ prin raportare la structura curriculară rombică.

Analizați abordarea sistemică a procesului de învățământ și prezentați, din perspectiva specializării dvs., fiecare componentă.

Relația predare - învățare - evaluare

- □ Predarea şi învățarea şcolară sunt două procese corelative şi coevolutive, care se află în raport de interdependență.
- Ambele procese sunt <u>precedate</u> de evaluarea inițială, se desfăşoară <u>concomitent</u> cu evaluarea formativă (continuă) şi sunt <u>urmate</u> de evaluarea finală sau de bilanț.

Predarea

- □ Activitate specifică profesorului, logică, de transmitere a cunoştințelor, de organizare şi conducere a învățării.
- □ Angajează un tip de comunicare pedagogică specială* care implică:
 - a) definirea conceptelor fundamentale şi operaționale incluse în programele (pre) şcolare /universitare;
 - b) expunerea conţinutului (cunoştinţe, deprinderi, strategii) în mod articulat şi coerent, în cadrul unei teorii ştiinţifice;
 - c) explicarea conținutului prin diferite corelații și aplicații.

Predarea eficientă

presupune următoarele operații complementare:

□ operația de definire - introducerea conceptelor în actul predării, concretizarea acestora prin descrierea unor obiecte, persoane, situații şi simbolizarea lor prin cuvinte, semne, mişcări;

□ operația de expunere - enuntarea notiunilor

operația de expunere - enunțarea noțiunilor, compararea şi clasificarea acestora, prin demonstrații, compuneri, substituiri, argumentare, exprimarea opiniilor celor educați (elevi, studenți);

operația de explicare - ordonarea cauzală consecutivă, procedurală, normativă, teleologică a cunoştințelor transmise la nivel de comunicare pedagogică.

Noi roluri ale profesorului

MODEL	-	oferă	elevul	ui	reperele	necesare	pentru
atingere	a	obiecti	ivelor p	oro	puse.		

- □ PRIETEN elevul poate apela atunci când are nevoie de sprijin, ascultare şi ajutor.
- □ CĂLĂUZĂ prezintă elevului alternative şi soluții optime pentru atingerea unui obiectiv.
- □ CONSILIER ascultă, parafrazează, empatizează, îndrumă elevul.
- EXPERT oferă imaginea standardelor de cunoaştere şi acțiune.
- □ SUSŢINĂTOR sprijin pentru depăşirea dificultăților întâmpinate în învățare.
- □ FACILITATOR mediază accesul copilului la cunoaştere.

Stiluri de predare

după atitudine față de nou

➤ stiluri creative –
 flexibilitate,
 disponibilitate pentru a
 încerca noi practici sau idei;
 ➤ stiluri rutiniere - înclinație
 spre convențional, atitudini
 refractare în raport cu
 schimbarea.

după modalitatea de conducere

- stilul democratic încurajarea libertății de gândire, relații de colaborare cu elevii:
- stilul autoritar autoritate impusă, atitudine distantă față de elevi;
- stilul laissez-faire permisivitate totală, relaţii neutre cu elevii, fără implicare afectivă.

Exerciții reflexive

Pe ce anume ar trebui să pună accentul un profesor care predă materia dvs pentru a realiza o predare eficientă? – raportați-vă la operațiile prezentate anterior

Dacă ați fi profesor ce stil de predare ați aborda? Argumentați răspunsul.

- Modificare în comportamentul unui individ, care are loc prin experiențe repetate, în interacțiunea cu mediul (Bower, Hilgard, 1974).
- Proces care determină o schimbare de durată a comportamentului celui care învață, a modului de a gândi, simți şi acționa al acestuia.
- Procesele de învățare nu se observă nemijlocit, ci rezultă din compararea manifestărilor succesive ale celui care învață.

Teorii ale învățării

- □ Teorii de tip asociaţionist-behaviorist (stimul-răspuns) - învăţare comportamentală (externă).
- Teorii cognitiviste interiorizarea acţiunilor externe şi formarea operaţiilor intelectuale; procesarea informaţiilor.
- Teorii constructiviste construcția operațiilor mintale în interacțiune cu mediul; accentul este pus pe activitatea elevului, profesorul are rol de mediator şi facilitator în învățare.

Din perspectivă didactică învățarea este studiată într-o triplă ipostază:

- Proces succesiune de operații, acțiuni, stări şi evenimente interne, transformări ce intervin în structurile de cunoştințe, în operațiile mintale, în modul de reflectare a realității şi de comportare a elevului.
- Produs efecte materializate ale schimbărilor cantitative şi calitative, relativ permanente şi stabile, exprimate în termeni de cunoştinţe, noţiuni, deprinderi, priceperi, comportamente.
- Condiţionare internă, prin factori biologici şi psihici, şi externă, prin factori de mediu, proximali şi distali.

Stilul de învățare

- Reprezintă modalitatea preferată de receptare, prelucrare, stocare şi reactualizare a informației şi se formează prin educație.
- □ Diferențiem stiluri de învățare,
 - După <u>componenta genetică</u> implicată există patru stiluri de învățare principale: auditiv, vizual, tactil şi kinestezic.
 - După emisfera cerebrală activată predominant în învățare se diferențiază două stiluri cognitive: stilul global (dominanță dreaptă) şi stilul analitic sau secvențial (dominanță stângă).

Stilul de învățare	Caracteristici ale comportamentului de învățare				
Stilul auditiv	 învață din explicațiile profesorului; verbalizează acțiunea întreprinsă pentru a învăța; este eficient în discuțiile de grup. 				
Stilul vizual	 este important să vadă textul scris; învață pe bază de ilustrații, hărți, imagini, diagrame; recitirea/rescrierea materialului sunt metodele de fixare. 				
Stilul tactil	 are nevoie să se implice fizic în activitatea de învățare; se exprimă folosind mişcarea mâinilor şi comunicarea nonverbală. 				
Stilul kinestezic	 învață din situațiile în care poate să experimenteze; lipsa de activitate determină agitație, fiind etichetat drept copil tulburări de comportament. 				

Stilul cognitiv	Strategia de învățare utilizată				
Stilul global	 viziune de ansamblu asupra textului; identificarea ideilor principale, a cuvintelor-cheie şi a rezumatului care oferă perspectiva de ansamblu. 				
Stilul analitic	 împărțirea textului în părți componente, prezentate pas cu pas şi în ordine logică; utilizarea sublinierii şi a fragmentării textului; fixarea unor idei pe măsura citirii textului şi refacerea la urmă a întregii structuri. 				

	Emisfera stângă	Emisfera dreaptă			
	este responsabilă de ceea ce spunem, de limbaj, de cuvânt, de aspectul lingvistic al scrisului;	 este sediul înțelegerii nonverbale; conexiune minimală cu cuvinte; dă tonul şi intonația vocii, dă stilul 			
	traduce percepțiile în cuvinte, codând logic și analitic lumea reală;	de manifestare personală; □ oferă ritmul, muzicalitatea,			
	preferă detaliile pe care le abordează metodic, rațional, cauzal;	analogiile, aspectul imagistic (exprima experiența în imagini);			
	se caracterizează prin gust pentru cuvinte, dicționare (cuvintele denumesc, numesc, descriu);	□ abordează informația intuitiv, contextual, relațional;			
_	amplifică frecvențele joase ale mesajului verbal;	 caută sensurile îndepărtate, multiple, ambigue, metaforice ale cuvintelor. 			
	caută sensurile strâns înrudite ale cuvintelor;	□ extrage informația paralingvistică			
	foloseşte propoziţii, sintaxe pentru a interpreta mesajele;	(permite identificarea vocii, melodicității, intonației), apreciind			
	are înalte performanțe în folosirea procedeelor gramaticale, regulilor sintactice.	mesajul acustic și mai puțin funcția lingvistică;			

Evaluarea

- Componentă esențială a procesului de învățământ, poziționată de obicei final într-o succesiune de activități didactice.
- Vizează predominant produse ale învățării, dar tinde tot mai mult să se extindă şi asupra proceselor, a condițiilor de desfăşurare a activității didactice.
- Reprezintă o înlănțuire de operații de măsurare, apreciere şi decizie privind progresele elevilor în învățare.